

Sag anlagt den 30. august 2013 — Generics (UK) mod Kommissionen

(Sag T-469/13)

(2013/C 325/73)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Generics (UK) Ltd (Potters Bar, Det Forenede Kongerige) (ved advokaterne I. Vandeborre og T. Goetz)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

- Kommissionens afgørelse K(2013) 3803 endelig af 19. juni 2013, i sag COMP/39.226, hvorved det blev fastslået, at sagsøgeren havde begået en samlet og vedvarende overtrædelse af artikel 101 TEUF i perioden fra 24. januar 2002 til 1. november 2003 ved at deltage i to patentforlig, annulleres helt eller delvis.
- Subsidiært, den pålagte bøde ophæves eller nedsættes væsentligt, og
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført ni anbringender.

- 1) Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen foretog en fejlagtig bedømmelse af patentforligenes indhold, formål og sammenhæng.
 - Afgørelsen konklusioner er baseret på en fejlagtig og spekulativ fortolkning af patentforligene og på et særdeles selektivt uddrag af de samtidige optegnelser. Afgørelsen tog ikke hensyn til eller bedømte fejlagtigt beviser, der klart godtgør, at patentforligene holdt sig inden for Lundbecks gyldigt udstedte patenter og blev indgået i forbindelse med en reel patentvist.
- 2) Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl ved at se bort fra tilstedeværelsen af gyldigt udstedte patenter og ved at sidestille patentforlig med aftaler om opdeling af markedet.
 - Afgørelsens konklusioner om, at patentforligene udgør et konkurrencebegrænsende formål, ser bort fra tilstedevæ-

relsen af gyldigt udstedte patenter, som sagsøgeren skulle tage hensyn. I afgørelsen drages en fejlagtig konklusion om, at patenter kun har udelukkende egenskaber, når de er blevet bekræftet i forbindelse med en tvist, at patenttvister er væsentlige for konkurrencen og at der bestod en pligt for sagsøgeren til at foretage retsforfølgning eller at udtømme alle andre muligheder, inden der blev indgået patentforlig.

- 3) Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og foretog en fejlagtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder ved at fastslå, at de betalinger, der blev foretaget i henhold til patentforligene, var »afgørende« for konklusionen om et overtrædelsesformål.

— Der er ikke noget retligt eller faktisk grundlag for Kommissionens konklusion om, at den blotte optagelse i patentforliget af en betaling til sagsøgeren var tilstrækkelig til at fastslå, at der forelå et overtrædelsesformål. Kommissionen har ikke løftet sin bevisbyrde.

- 4) Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig fejl og foretog en fejlagtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder ved at se bort fra den relevante faktiske og retlige sammenhæng, hvorunder patentforligene blev indgået.

— Kommissionen har set bort fra væsentlige forhold, der er kritiske i forhold til bedømmelsen af patentforligene, herunder relevant lovgivning om patenttvister, samtidige optegnelser vedrørende patenttvisten og sagsøgerens risiko for tab samt Kommissionens egne konklusioner vedrørende den gennemsnitlige varighed af patenttvister. Kommissionen har ikke løftet sin bevisbyrde.

- 5) Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen fejlagtigt fastslog, at patentforligene ikke kan fritages i henhold til artikel 101, stk. 3, TEUF:

— Kommissionen foretog ikke en analyse af de relevante, pålidelige og troværdige argumenter og beviser, som sagsøgeren fremførte, og som godtgør, at patentforligene indebar, at sagsøgeren kunne foretage en lancering næsten 18 år inden udløbet af Lundbecks nøglepatent.

- 6) Med det sjette anbringende gøres gældende, at afgørelsen er i strid med proportionalitetsprincippet.

— Afgørelsen er i strid med proportionalitetsprincippet derved, at den forbyder patentforligene, som udgjorde det mindst byrdefulde middel til at forfølge lovlige formål.

7) Med det syvende anbringende gøres gældende, at afgørelsen er utilstrækkeligt begrundet i strid med artikel 296 TEUF:

— Afgørelsen er utilstrækkeligt begrundet i strid med artikel 296 TEUF derved, at den forudsætter tilstedeværelsen af forhold, hvis eksistens det påhviler Kommissionen at godtgøre.

8) Med det ottende anbringende gøres gældende, at afgørelsen tilsidesætter en væsentlig formforskrift:

— Afgørelsen tilsidesætter sagsøgerens ret til forsvar ved at gøre nye påstande og beviser gældende uden at give sagsøgeren lejlighed til at blive hørt.

9) Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort, at sagsøgeren begik den påståede overtrædelse forsætligt eller uagtsomt:

— De foreliggende faktiske omstændigheder rejser nye og komplekse spørgsmål, som der ikke forelå fortilfælde for på tidspunktet for indgåelsen af patentforligene. Der er ikke noget grundlag for at fastslå, at det, som Kommissionen har påstået er en tilsidesættelse, blev begået uagtsomt eller forsætligt i strid med lovgivningen.

Sag anlagt den 30. august 2013 — Merck mod Kommissionen

(Sag T-470/13)

(2013/C 325/74)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: Merck KGaA (Darmstadt, Tyskland) (ved advokaterne B. Bär-Bouysiére, K. Lillerud, L. Voldstad, B. Marschall, P. Sabbadini, R. De Travieso, M. Holzhäuser og O. Semin, solicitor M. Marelus samt barristers R. Kreisberger og L. Osepciu)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Artikel 1, stk. 1, og artikel 2, stk. 1, i Kommissionens afgørelse K(2013) 3803 endelig af 19. juni 2013 (sag COMP/39.226 — Lundbeck) samt artikel 2, stk. 5, artikel 3 og 4 annulleres, for så vidt som de rettet mod Merck.

— Subsidiært annulleres eller lempes den sanktion, der blev pålagt Merck, og

— under alle omstændigheder tilpligtes Europa-Kommissionen at betale Mercks omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren anført tretten anbringender.

1) Med det første anbringende gøres gældende, at Kommissionen foretog en fejlagtig fortolkning af begrebet konkurrencebegrænsende formål i henhold til artikel 101.

2) Med det andet anbringende gøres gældende, at Kommissionens teori om skade er behæftet med grundlæggende mangler.

3) Med det tredje anbringende gøres gældende, at Kommissionens tilgang er i strid med retssikkerhedsprincippet.

4) Med det fjerde anbringende gøres gældende, at Kommissionen fejlagtigt ikke tog hensyn til eller ikke tog behørigt hensyn til den faktiske, økonomiske og retlige kontekst, der viste, at uden disse forlig ville GUK ikke have lanceret citalopram hurtigere i det Forenede Kongerige eller på andre EØS-markeder.

5) Med det femte anbringende gøres gældende, at Kommissionen foretog en fejlagtig bedømmelse af rækkevidden af forligene mellem Lundbeck og GUK.

6) Med det sjette anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en retlig og faktisk fejl ved at konkludere, at Lundbeck og GUK var potentielle konkurrenter.

7) Med det syvende anbringende gøres gældende, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn ved at fastslå, at GUK havde et konkurrencebegrænsende formål med at indgå Det Forenede Kongerige-forliget og EØS-forligene.

8) Med det ottende anbringende gøres gældende, at Kommissionen begik en faktisk fejl vedrørende konklusionen om størrelsen af og formålet med værtdioverførslen mellem Lundbeck og GUK.

9) Med det niende anbringende gøres gældende, at Kommissionen ikke foretog en behørig vurdering af de argumenter, som parterne fremførte i henhold til artikel 101, stk. 3, TEUF.

10) Med det tiende anbringende gøres gældende, at Kommissionen ikke tog behørigt hensyn til beviserne fra Merck, der tilbageviste formodningen om en bestemmende indflydelse, og følgelig begik en faktisk og retlig fejl ved at fastslå, at formodningen ikke var tilbagevist.

11) Med det ellefte anbringende gøres gældende, at Kommissionens afgørelse skal annulleres som følge af væsentlig forsinkelse.